

"Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali".

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

GHIOCEI ȘI SUFLETE

Mergeam prin pădure, călcăm apăsat peste frunzele uscate de Dumnezeu aruncate, printre copacii viguroși, falnici și frumoși. Căutam ghiocel, era prima mea tentativă, școlărească inițiativă, pentru învățătoare, să fie mai înțelegătoare. Deodată, unul mi-a ieșit în cale, mic, firav; privind spre soare, reușise să străpungă, frunze moarte să învingă, dându-și energia toată, la lumină să răzbată. Brus, m-am simțit izolat și de griji înconjurat; în ce lume am intrat? Nu știam ce să mai fac, pe unde o să mai calc, sub orice frunză putea fi un ghiocel, fără a vrea, fără a ști, așa fi putut călca pe el!...

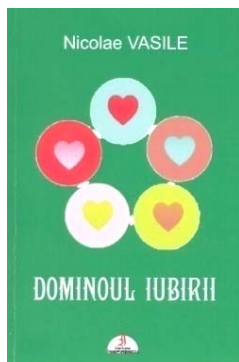
Așa este și în viață: suflete firave, ce le-avem în față, am putea călca pe ele, fără minte, fiindcă nu mai privim deloc în jos, ci doar în sus și înainte.

PULBERE DE IUBIRE

Pășeam sfios pe scara infinitului, pornind din iubire, țintind spre nemurire. Te îmbrățișam să mă iei cu tine-n zbor, simțeam că mușchii nu mai vor să mă lipes de tine, să mă topesc de bine. Vom fi cândva doar gând, departe de pământ, radiind în univers ceva ce mulți n-au înțeles. Pulbere de stele noi vom fi, cu ploaia, pe pământ vom reveni, iubirea noastră va trăi din nou, făcând universului cadou un infinit de semințe de viață, celule de iubire, născute din tine și din mine.

Lansare de carte:

DOMINOUL IUBIRII

Ovidiu ȚUȚUIANU

TRECUT-AU ANII... 3

Au trecut deja trei ani de activitate a Cercului Literar al Scriitorilor Ingineri din România, AGIR. Constituit la 1 aprilie 2013 sub denumirea de *Literar Ing*, a avut ca membri fondatori pe: Nicolae VASILE, Constantin RĂDUȚI, Ioan GANEA-CHRISTU, Gheorghe INDRE, Alexandru PACIOGA, Titi TURCOIU, Cornelia BERBENTE, Gheorghe MANOLEA, Nicolae DOFTOREANU, Artemiu VANCA, Ovidiu ȚUȚUIANU. La prima ședință s-a stabilit conducerea Cercului literar: Președinte – Nicolae VASILE; Vicepreședinte – Gheorghe INDRE; Secretar – Ioan GANEA-CHRISTU.

S-a mai hotărât ca întâlnirile cercului să aibă loc lunar, în a treia zi de marți a lunii, la sediul AGIR din B-dul Dacia nr. 26, Sala Nicolae VASILESCU-KARPEN, et. 1. Cercul a fost declarat „o structură deschisă și pentru alți colegi care vor dori să participe în viitor”, iar pe parcurs au venit și tineri alături de noi.

Activitatea cercului nostru s-a axat pe următoarele coordonate principale:

- ședințe ordinare, cu durata de două ore, ținute lunar cu regularitate;
- ședințe extraordinare, ocazionate de aniversarea unor evenimente naționale cu încărcătură emoțională deosebită;
- editarea revistei proprii *Literar Ing* (începând din trim. II 2013), cu colectivul de redacție: Nicolae VASILE – redactor șef; Victoria MILESCU, Lucian GRUIA, Cornelia POPESCU și Gheorghe INDRE – redactori; Ioan GANEA-CHRISTU – tehnoredactor.
- lansări (numeroase!) de cărți ale membrilor cercului sau ale unor colaboratori;
- publicarea producțiilor literare în reviste literare din București și din provincie;
- participări la activitățile altor cercuri literare din capitală și din țară;
- participări la simpozioane naționale cu tematici multidisciplinare.

În cadrul ședințelor ordinare (prima având loc pe 16 aprilie 2013), s-a practicat principiul „mesei rotunde”, astfel că fiecare participant a avut posibilitatea de a-și prezenta producții proprii inedite sau cuprinse în volume deja tipărite. În funcție de situație și de timp s-au făcut aprecieri critice și s-au angajat discuții pe marginea materialelor prezentate.

Ședințele extraordinare au fost dedicate unor mari aniversări precum: „Nașterea poetului național Mihai EMINESCU”, „Ziua Unirii”, „Sărbătorile de Paști”, „Sărbătorile de Crăciun”, „Ziua femeii”, „Ziua limbii române” și altele. De menționat că în cadrul acestora au recitat din lucrările membrilor cercului și din „clasicii”, inclusiv actori profesioniști precum Doina GHIȚESCU, Cristina LASCU și Manuela GOLESCU.

Aceste evenimente, ca de altfel și unele lansări de carte au prilejuit și realizarea unor momente muzicale bazate pe transpunerea melodică a unor producțiuni ale membrilor cercului, interpretate instrumental și/sau vocal de: cantautorul Gregorio de România (Gheorghe GRIGORE), compozitorii Ovidiu ȚUȚUIANU, Daniela STOICESCU și unii tineri muzicieni.

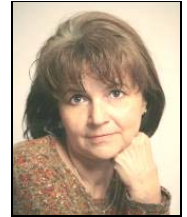
Menționăm sprijinul material și moral pentru desfășurarea în bune condiții a activității cercului, acordat de AGIR, inclusiv în persoana domnului Președinte, Dr. ing. Mihai Mihăiță.

La împlinirea a trei ani de activitate, cercul nostru, stimulat de rezultatele pozitive obținute până în prezent, va încerca să-și sporească și să-și diversifice direcțiile de acțiune, unul dintre obiectivele majore fiind atragerea tineretului la activitățile noastre.

LA MULȚI ANI ȘI MULTE SUCESE,

Literar Ing!

Cornelia Violeta POPESCU

STRIGĂTUL LĂZII DE ZESTRE

Second-hand-ul organizat la poarta mănăstirii Voroneț, prin care lada de zestre ia mai ales drumul străinătății, regretabil mod de a intra în Europa, cred că a devenit un alt semnal de alarmă pentru ființa națională.

Lada de zestre presupune darul cel mai de preț pentru urmași, prin care materia, însuflețită prin dragostea părinților, devine purtătoarea unor amprente preluate din însăși matricea spirituală a neamului.

În dorul după raiul pierdut, românul a căutat să-și regăsească haina albă, mereu reînnoită prin sfântul botez.

Mitul Penelopei, care așteaptă ca soțul ei să revină din război, în timp ce-și împletește teama cu firele de la război și cu speranța vederii celui iubit, este universal. Poate tocmai această ipostază a generat denumirea românească de război a instrumentului de tehnică populară destinat meșteșugului de țesut.

Femeia, în timpul războaielor, a fost nevoită să țese pânză pentru pansarea răniților sau pentru haine de luptă, dar în perioadele rare de pace, pe lângă răbdare, smerenie și dragoste, a strecurat printre ițe toată natura în veșmintele de lucru și mai ales de sărbătoare.

Celebra cămașă sau bluză românească, ia, s-a născut din egegorul ființei naționale. Croiala, aparent simplă, îmbină patru dreptunghiuri sub formă de cruce, care se încrețesc circular în dreptul gâtului, prin cusături care irump precum razele soarelui.

Astăzi mai există un interes foarte scăzut pentru purtarea costumului popular, dar și mai scăzut pentru confecționarea și brodarea lui.

Cred că este de datoria noastră de a recupera tezaurul investit în portul popular, care ia drumul străinătății direct din lăzile străvechi de zestre, doar pentru un pumn de arginți.

Să îndrăznim să-l purtăm măcar în zi de sărbătoare, sau de ce nu, la sfintele liturghii din biserici și mănăstiri.

Ioan GANEA-CHRISTU

DE-A V-AȚI ASCUNSELEA ... de-a binelea

Poate că n-aș fi cel mai în măsură să scriu despre animale, nu mă dau în vânt după câinii și pisicile care coabitează cu stăpânii în apartamentele de bloc; cred că mi se trage de la niște întâmplări, peripeții, mai mult sau mai puțin hazlii, ca de exemplu, aceasta:

Pe la 7 – 8 ani, când, jucându-mă cu copiii de seama mea „de-a v-ați ascunselea” (azi nu-i mai văd pe copii să se mai joace decât de-a „mesenger”) m-am ascuns extraordinar de bine, sub patul metalic al jandarmilor dintr-o primărie comunală...

În întinerul încăperii nu am observat că acolo era și „lupul” acestora pe care, probabil, l-am călcat pe coadă sau pe picior și bietul animal, ori de durere, ori de simplul deranj, mi-a lătrat asurzitor în ureche și i-am surprins licărul ochilor supărați, la distanță doar de o palmă de ai mei, iar limba lungă, subțire și umedă mi-a atins urechea...

Probabil că am încercat să fug cu patul în cap, după cucuiul pe care am început să-l percep după mult timp, când m-am trezit afară din clădire, sub un soare orbitor, cu multă lume în jur care mă îmbia să bea apă. După ce m-a dus bunica la o țigancă să-mi „facă de sperietură” (de la care m-am întors ca o lămâie, și aia stoarsă!), mi-au reproșat camarazii că m-au căutat de le-a pierit cheful de joacă. Numai „omu’ de serviciu”, un bătrân care se retrăgea la umbră, dăduse din întâmplare de mine (în starea – leșinat) și mi-a chemat rudele în ajutor.

Jocul, sau joaca pentru copiii de azi, în general, e doar istorie!

Emil SIMION

TENSIUNEA DE 220 V ȘI NUMERELE „PRIETENE”

Alimentarea cu energie electrică a locuinței părinților noștri a avut loc după anul 1960, când eu am devenit inginer electrotehnic, iar mai târziu în anul 1968, un alt frate, Sandu, a devenit tot inginer și în același domeniu.

Într-o vară, venind de la mare, unde am fost în concediu vreo două săptămâni, cu soția și fiul nostru, la Gura Portiței, am poposit la casa părintească. Gura Portiței se află pe o limbă de pământ între lacul Razelm și Marea Neagră. Aici își făceau concediul, de obicei, artiști, pictori, poeți și scriitori. Cazarea era fie în corturi, fie în căsuțe de lemn amplasate pe canalele din împrejurimi. Noi stăteam în cort, iar eu pescuiam toată ziua în lacul Razelm.

Acasă, erau cu părinții noștri frațele meu Nelu (profesor de matematică) și soția lui, Mariana. Mi-a povestit cum și când a fost electrificată comuna Lipova și satul nostru – Satu Nou, din județul Bacău, iar eu am inspectat toată casa să văd cum arată instalația electrică în interior.

Evident, alimentarea cu energie electrică a casei era la joasă tensiune, monofazată, cu tensiunea de fază nominală de 220 Volți.

După „inspecția” casei, profesorul de matematică mă întreabă: de ce tensiunea de alimentare este 220 Volți și nu este de exemplu 200 sau 250 Volți care sunt cifre mai rotunde? Este o poveste mai veche, i-am zis eu, cu cifra de 220, dar povestea ții-o voi spune pe îndelete seara, la un pahar de vin, când vor sosi și ceilalți frați și surori, să audă mai mulți.

Numărul 220, este unul dintre numerele „prietene”. Acest lucru l-am auzit prima dată când eram student la Iași (1955 – 1960), de la d-na prof. dr. docent Florica T. Câmpian (1906 – 1993), care la acea vreme era profesoară de matematică la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Despre „numerele prietene” se știe încă din Antichitate, iar cel care le-a remarcat a fost Pitagora (580-495, î.Hr.). De la el noi cunoaștem astăzi doar „teorema lui Pitagora” (Într-un triunghi dreptunghic, suma pătratelor catetelor este egală cu pătratul ipotenuzei, adică $b^2+c^2=a^2$, unde a este ipotenuza iar b și c sunt catetele).

Pitagoricenii se preocupau la acea vreme de studiul proprietăților numai pentru numere întregi, la ei nu existau fracții sau numere iraționale. Știința care se ocupă cu numere se numește Aritmetica, cuvânt care vine de la grecescul „arithmos” care înseamnă număr. Mai recent, studiul proprietăților numerelor, după Gauss (1777 – 1825), poartă denumirea de „Teoria numerelor” și se referă la proprietățile tuturor numerelor întregi, raționale și iraționale, precum și operațiile cu acestea.

Pitagoricenii împărțeau numerele întregi în două mari categorii: numere impare și numere pare (noi folosim noțiunea de număr „fără soț” și număr „cu soț”).

Numere impare sunt: 1, 3, 5, 7, ... iar numere pare: 2, 4, 6, ... Există o infinitate de astfel de numere.

(continuare în numărul următor)

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL OCHILOR TĂI

TU MINȚI! O știi!
Dar minți frumos...
Și lacrimi mari de suflet...
Le simți?
Îmi deformează visul
Ce-l răspândește-n mine
Privirea ta când... **CHEAMĂ**.
Riscând a pierde totul... câștigând,
Amân cu-n gând destăinuirea...
Iar TU... pleci.
TU PLECI! De ce?!
Dar eu rămân...
Rămân uitat în mine lipind fâșii de suflet
Pe marginile cutelor de **DOR**,
Dorințe-amestecate cu regrete
... rășfrânte-n ochii tăi.
TU TAC! Te-ascunzi!
Dar simt cum pot să fii,
Fiindcă-mi vorbesc **EI... OCHII**,
Obsesie dezarmantă de vâpăi,
Promisiuni tope-n mângâieri stelare...
Așa că risc:
HAI! VINO!
Chiar de-ai în gând să minți...
TU MINȚI FRUMOS!
O știi!

Constantin GHIȚĂ

POETUL NU-I SĂRAC

Poetul niciodată nu-i sărac,
Atâta timp cât poate să mai scrie
Și chiar de-i plânge pana pe hârtie,
E fericit cât muzele nu tac.

Oricărui dor găsește câte-un leac
Și izvorând din suflet bogăție,
Poetul niciodată nu-i sărac,
Atâta timp cât poate să mai scrie.

El caută un strop de bucurie
Prin stelele din falsul zodiac
Și chiar dacă destinul nu-i pe plac,
Atâta timp cât poate să mai scrie,

Poetul niciodată nu-i sărac.

Gheorghe MANOLEA

DESPRE LIMITELE OMULUI

(disertație după o discuție cu David)

Discutam într-o zi cu ...
Vroiam să spun că discutăm cu un copil, dar
îmi dau seama că trebuie să spun că ...
discutam într-o zi cu un om. Discutam despre
un test de evaluare la limba română la care
nu a scris ultimul subiect: dialog cu un
personaj literar îndrăgit.
- Am vrut să scriu un dialog cu Nică a Petrei,
spunea omul cu care discutăm. Am început
să scriu dar am renunțat.
Apoi mi-a povestit cu lux de amănunte
dialogul pe care vroia să-l scrie de parcă îl
recitea a nu știu-câta-oară. Dialogul era
simplu. Nică îi povestea câte o frântură din
„La cireșe”, după care se oprea, iar el, omul,
ca să-l stimuleze să continue, îi spunea
doar:
- Și...?,
după care Nică continua povestea scrisă cu
har de Ion Creangă.
- Frumos dialogul, mie îmi palce, dar nu
înțeleg de ce nu l-ai scris.
- Vezi! Fiecare om are o limită a lui.
- Nu înțeleg ce vrei să spui!, i-am răspuns.
- Păi, imaginează-ți că un om vrea să urce o
scară. Urcă o treaptă, urcă două, urcă mai
multe. Mai vrea să urce o treaptă dar ceva îl
oprește. Nu știe ce îl oprește. Atunci omul
se întoarce la ultima treaptă urcată. Asta
este limita lui.

Florin GRIGORIU

RONDEL DIN CARPAȚI

Am scris rondeluri în Carpați,
Poeme-n dacica vorbire.
Noi suntem printre inițiați
De-a soarelui grea strălucire.

Ca noi nu-i nimeni în Carpați
Și poate nici în omenire.
Am scris balade în Carpați,
Poeme-n dacica vorbire.

E drept că nu mai sunt soldați
Și nicio harnică oștire.
Iar mulți din noi sunt cumpărați
Și tainele n-au strălucire,
Dar suntem unici, în Carpați.

Michaela Al. ORESCU

PIATRA

Naturii-n animismul ei,
strămoșii îi păstrau un cult
și nu era un crez ocult:
faceau din pietre mari, mari zei!

Urechea pun pe fața ei
și al atomilor tumult,
înfrigurată, îl ascult,
deci, crezul lor avea temei...

Când roua zorilor săpa
în ridul pietrei, ea cânta,
sub raza Soarelui, în zori;

Era același Dumnezeu,
dăruitorul de comori
pe care l-am cătat și eu...

Corneliu CRISTESCU

CE E TALENTUL?

Ne întrebăm: ce e talentul oare
Și cum de unii-l au în fire?
Este-o nativă stare creatoare,
Inteligență pură. Deci, GÂNDIRE!

Talentul nu e doar în poezie
Sau numai în literatură,
Talentu-i peste tot, se știe,
Dar este evident doar în cultură!

Se vede când e omul talentat,
El poate fi-n orice domeniu,
Când el, prin naștere, e înzestrat,
E-un creator obișnuit sau geniu!

Talentul este o capacitate creatoare,
O înclinare, într-un domeniu, înnăscută,
De-A FACE, prin gândire sau îndemănare,
CEVA ce doar la unii poate fi văzută!

Și-n tehnică este talent? Se poate...
Când el se manifestă creator,
Căci inginerul are acea capacitate
De-a deveni ... INVENTATOR!

Creția pe unii-i obsedează,
Iar inginerii, înzestrați nativ,
Pun multă pasiune când creează,
Și-au spirit creator și inventiv!

Sunt ingineri cu aptitudini creatoare,
Chiar multi-talentați, precum se știe,
Nu doar în tehnică sau în motoare,
Și-n muzică, pictură și chiar în POEZIE!

Min DRĂGHICI

METROUL

Coboară zorile
Și serile, scările.
În stație, lumini galbene.
Atenție! Se-nchid ușile!

Tavanele, betoanele,
Clipele, tunelurile.
Rar, sună telefoanele.
Atenție! Se-nchid ușile!

Parcurg anost distanțele,
Apar rapid persoanele,
Stau vagoanele.
Lumini galbene.
Atenție! Se închid ușile!

Tangoul leagănă scaunele,
Barele, curelele, mâinile
Și de ele, agățate, visele.
Lumini galbene.
Atenție! Se-nchid ușile!

Gri, rulantele
Duc speranțele...
Trec galbene, zorile.
Atenție! Se-nchid ușile!

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Cornelia Violeta POPESCU
Gheorghe INDRE
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar aparține în exclusivitate autorilor
Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

Gheorghe INDRE

TABLOU ROMÂNESC

Se rușinează dragostea de țară
Hulită, hăituită de-ai vremii politrucci
Cresc deznădejdiile și frigul de afară
Sporesc în cimitire multimi de cruci!

Se-nalță, reci trufașe născute din tăceri
Îngrămădiri de vile, cu aer dur sever
Sporesc mării născute din poftă și averi
Mulțimi de vise de mai bine pier!

Vezi tot mai des figuri de cerșetori pe stradă,
Reclame lucitoare mint fără de rușine,
Îmbătrânite sate își pierd a lor plămădă,
Școli fără de copii devin încet ruine!

Dar este libertate, cuvânt golit de sens
Când naște jefuire, iluzii, furt minciună
Și-n loc de siguranță un zbucium mai intens
Și-un dor de-o lume nouă, mai dreaptă și mai bună.

Ovidiu ȚUȚUIANU

MARȘUL INGINERILOR

Noi proiectăm construcții, instalații,
Șosele, căi ferate, internetul,
Gândim la școli, spitale, irigații,
Oriunde tehnica își cere dreptul.

Refren: Inginerii, inginerii,
Inimoși și temerari,
Inginerii, inginerii,
Sunt ai țării făurari.

Noi realizăm construcții, instalații
Și le dotăm cu cele necesare,
Dorind ca omul s-aibă și distracții,
Indiferent, la munte sau la mare.

Refren:

Noi îngrijim construcții, instalații,
Asigurând lumină, apă, gaze,
Utilități cu multe aplicații,
Pe care societatea pune baze.

*

CALUL ȘI BROSCOIUL

La râu poposise un cal l-adăpat,
Venise în fugă de sete mănât.
Înfipt într-un mal,
Cu buzele-n val,
Sorbea apa rece din vadul curat.

Aproape de dânsul, la loc mocirlos,
Stătea un broscoi, cel din neamul răios.
Zăcea în nămol,
Adânc în subsol,
Lingând cu-ncântare din mălul cleios.

Zărindu-l alături pe calul tăcut,
Broscoiul îi zise cu glas prefăcut:
- De ce te-ai legat
De vadul curat?
Aici, în mociră, e gustul plăcut!

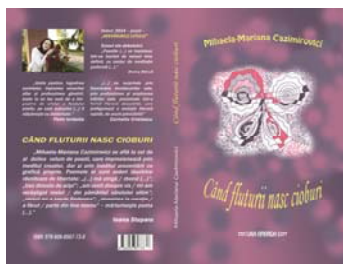
Dar iată minune: căluțul cel prost
Se-ngrăpă-n mociră - un gest fără rost!
Intră în nămol,
Adânc în subsol,
Sorbind cu nesaț din scârbosul compost.

Morala e simplă: Pe-al nostru pământ,
Nu-i greu ca adesea să ai crezământ.
De știi să convingi,
Poți lesne să-nvingi,
Și doar cu o vorbă zvârlită în vânt!

Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI

„când fluturii nasc cioburi
crisalida oglinzii
se sparge-n mii de aripi
dincolo de zbor”

Premiul pentru poezie

Mircea POPESCU

AM SCRIS

am scris odată
un poem
dar nu pe hârtie
nici pe lemn
nici pe piatră
și nici pe
calculator
am scris
un poem
pur și simplu
pe aer
ca o hologramă

poemul meu
poate fi privit
din toate părțile
de jur împrejur
de sus în jos
sau de jos în sus
dar de câte ori
îl citești
el va fi altfel
atunci am înțeles
că ar fi
cu mult mai bine
să nu-l citești

Ploaia cu miros de tine
Ploaia zână, ploaia gând,
Prin perdeaua ochilor
Mă-nfioară și-o ating.

Ploaia cu miros de tine
Lunecă pe sub cămașă,
Cuibărind cu drag în mine
Dor de tine și de casă.

Pleoapele bătând din aripi
Ca și fluturi de crin,
Puritate-ntruchipată,
Așteptarea să-mi alin.

Doina BÂRCĂ

PLOAIA

Strop cu strop am adunat
Picăturile de ploaie,
Melodii, imagini nude...
Strânse-n scrinul din odaie.

Visat-am oare toate astea?
Ori este cumva magie?
Nu... doar că m-am furișat
Într-un nor, cu duioșie.

Și-am făcut din ploaie cânt,
Și-am făcut din ploaie dor,
Să scap de singurătatea
Ce mă-ncearcă deseori.